

του βασιλέως, θέτοντος κάτωθεν αὐτῶν τὴν ὑπογραφὴν αὐτοῦ, προσυπογραφῶσι δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ ἄρμοδιου ὑπουργοῦ, σφραγίζονται διὰ τῆς μεγάλης τοῦ κράτους σφραγίδος καὶ θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς δικαιοσύνης, ὑπογραφομένου κάτωθεν αὐτῶν, τηροῦνται δὲ ἐν πρωτοτύπῳ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης. Δημοσιεύονται εἰτα διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἄρχονται ἰσχύοντες δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν, ἐκτὸς ἂν ἄλλως ἐν αὐτοῖς ὥριστα. Καταργοῦνται δὲ ἡ ῥητῶς διὰ νεωτέρου νόμου, ἢ σιωπηρῶς, ἐὰν ψηφισθῇ ἄλλος νόμος, οὗ αἱ διατάξεις νὰ ὦσιν ἀντίθετοι πρὸς τὰς ἐν αὐτοῖς περιεχομένας, ὅτε κάτωθεν τοῦ νέου νόμου τίθεται ἡ τυπικὴ φράσις «πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὸν παρόντα νόμον καταργεῖται» οὐδέποτε δὲ δύναται νὰ καταργηθῇ νόμος τις δι' ἀχρηστίας. ΣΤ.

ΑΙ ΠΑΛΑΙΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τῶν ἐντὸς τῆς πόλεως ἀρχαιοτέρων καὶ ἐπισημοτέρων ἐκκλησιῶν τὴν σειρὰν κλείει ἡ τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Καρύκη, ἐπ' ἱσῆς ἐν τῇ βορείᾳ συνοικίᾳ, κτισθεῖσα ὑπερμεσουῦντος ΙΑ' αἰῶνος, παρὰ τοῦ χρηματίσαντος ἔπειτα στρατηγῶ τῆς ἐπαρχίας Κρήτης περιδοῆτου Καρύκη, ἐν ἔτει 1092 ἀποστατήσαντος ἀπὸ τῆς ἐν Βυζαντίῳ αὐτοκρατορικῆς ἐξουσίας.

Τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ ἀναφέρει Ἄννα ἡ Κομνηνὴ ἐν τῇ βιογραφίᾳ τοῦ βασιλέως πατρὸς Ἀλεξίου Α' Κομνηνοῦ. «Καὶ μεμαθηκὼς ὁ αὐτοκράτωρ τὴν τοῦ Καρύκη ἀποστασίαν, καὶ ὅτι τὴν Κρήτην κατέσχε -- μετὰ στόλου μεγάλου κατ' αὐτοῦ τὸν [καίσαρα καὶ μέγαν ἀδούκα τοῦ στόλου] Δούκαν Ἰωάννην ἐξέπεμψε. Καταλαβόντα δὲ τὸν Δούκαν τὴν Κάρπαθον, οἱ Κρήτες μεμαθηκότες -- ἐπιθέμενοι αὐτῷ Καρύκη, δεινὸν τὸν φόνον ἐπ' αὐτοῦ ἀπειργάσαντο, καὶ οὕτω τὴν Κρήτην τῷ μεγάλῳ «δοῦκι παραδεδώκασι».

Ἐκ τοῦ οἴκου Καρύκη ἐσώζοντο ἀκόμη ἀπόγονοι ἐπίσημοι ἀρχομένου ΙΠ' αἰῶνος. Δημήτριος ὁ Καρύκης, ὕπατος τῶν φιλοσόφων, ἠκολούθησε τοὺς μετὰ τὴν ἄλωσην Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Φράγκων ἐν Νικαίᾳ ἐγκατασταθέντας αὐτοκράτορας, χαϊρόμενος ἰδίᾳ τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλέως Ἰωάννου Γ' Βατάτζη (1222 - 1255) καὶ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Γερμανοῦ Β', τοῦ ἐξ Ἀνάπλου τῆς Προποντίδος (1221 - 1239).

Ἐν Νυμφαίῳ τῆς Ἰωνίας, ὅπου ἐποιεῖτο τὰς θερινὰς αὐτοῦ διατριβὰς ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης,

Δημήτριος ὁ Καρύκης ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐν προοιμίῳ διάλεξιν μετὰ τῶν τοῦ πάπα Γρηγορίου Θ' ἀποκρισαρίων, ὅτε συνεκροτήθη, ἐν ἔτει 1233 ὑπὸ Γερμανοῦ Β' καὶ ἄλλων πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς μεγάλη τοπικὴ σύνοδος, πρὸς συζήτησιν τοῦ παρὰ τοῦ πάπα προταθέντος ὅρου περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ περὶ ἐνώσεως τῶν Ἑκκλησιῶν.

Περὶ ἄλλου ἐν Ἀθήναις βιοῦντος ἀπογόνου τοῦ οἴκου Καρύκη, ἀρχομένου τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, μανθάνομεν ἐκ γραπτοῦ ἀφορισμοῦ καὶ ἀναθέματος, ὃν ἐξέδωκεν ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Τιμόθεος Α' μηνὶ μαΐου, ἔτους 1616, κατὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις Μιχαὴλ Καρύκη, φωαθέντος ἐπὶ πλαστογραφίᾳ ἐγγράφων ἐκκλησιαστικῶν.

Ἡ ἐκκλησία τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Καρύκη, καταστραφεῖσα ἐπὶ τῆς τελευταίας ἐπαναστάσεως κατὰ τῶν Τούρκων, ἀνεσκευάσθη ἐκ τοῦ προχείρου ἐπὶ τῆς πρώτης βασιλείας, λίαν πενιχρῶς ἀνοικοδομηθεῖσα ἔπειτα ἐκ βάθρων καὶ ἐν μεγαλειτέrais διαστάσεσι τὰς τελευταίας αὐτὰς δεκαετηρίδας, οὐδὲν ἐτήρησεν ἔχνος τοῦ παλαιοῦ ναοῦ, ἀλλ' ἐκτίσθη κατὰ τὸν νεώτατον ἐλληνοβυζαντινὸν ῥυθμόν, τὸν εἰσαχθέντα παρ' ἡμῖν διὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς ἐν Ἀθήναις μεγάλης μητροπολιτικῆς ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

ΤΑΣΣΟΣ ΝΕΡΟΥΤΣΟΣ.

ΑΝΑΔΕΚΤΑ

Η ΑΝΘΟΔΕΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Ἡ κυρία Λακσέν, ἐν Δοκιμίῳ περὶ συνθέσεως ἀνθοδεσμῶν δεικνύει ἡμῖν ἐπαναληπτικῶς πόσον, προκειμένου περὶ ἀνθέων, αἱ γυναῖκες ὑπερέχουσιν ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ γράφειν καὶ λέγειν τερπνότατα πράγματα. Ταύτην τὴν μικρὰν πραγματείαν, ποιητικὴν τέχνην ἐν τῷ εἶδει αὐτῆς, θέλομεν συνοψίσει ἐνταῦθα ἵνα θέσωμεν τὰ διδάγματα αὐτῆς ὑπὸ τὰ ὅμματα τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν. Δὲν ἔχει τις πάντοτε ἀνθοκόμον πρόχειρον, καὶ πολλοὶ ἔσονται εὐτυχεῖς ἐὰν ἔχωσιν ὁδηγίαν περὶ ὕλης, ἣτις ἔχει τὴν ὠφελιμότητα αὐτῆς καὶ ἣτις ὅπωςδήποτε ἀποτελεῖ μίαν τῶν μᾶλλον εὐχαρίστων ἡμῶν διασκέδασων.

Ἡ τέχνη τῆς ἀρμονικῆς συνθέσεως τῶν ἀνθέων ἐν ἀνθοδέσμῃ διέπεται ὑπὸ τινων νόμων βασιζομένων ἐπὶ τῶν ἀντιθέσεων τοῦ σχήματος καὶ τῶν χρωμάτων. Πανταχοῦ ὑπάρχουσιν αἱ ἀντιθέσεις, καὶ ἐν τῇ φύσει καὶ ἐν ταῖς τέχναις, οὐδέποτε δὲ ἀνὰδείκνυται καλλίον ἀντικείμενόν τι, εἰμὴ ὅταν ἀντιτίθεται πρὸς ἕτερον ὅπως διάφορον. Συνθέτοντες ἀνθοδέσμην πρέπει νὰ λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ πλεονεκτήματα, τὰ ὅποια

δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τοῦ νόμου τῶν ἀντιθέσεων. Θέλωμεν ἐπιτύχει καλὰ ἀποτελέσματα ἐνοῦντες ἄνθη ἐντελῶς διαφόρων σχημάτων π. χ. τὰ σταχυοειδῆ ἄνθη, ὡς οἱ γλαδιόλοι (*Gla-diolus* — τὰ ξίφια τοῦ Διοσκορίδου) καὶ τὰ δελφίνια (*Delphinium* — κοινῶς καπουτσίνοι), μετὰ τῶν σφαιροειδῶν, ὡς αἱ παιονίαι καὶ τὰ ρόδα· σχήματα ἐλαφρὰ μετὰ σχημάτων πολυπλόκων, π. χ. τὴν τολύπην (*Tulipa*) μετὰ βότρυος σύριγγος (*Synga* — κοινῶς πασχαλιὰ ἢ λιλά).

Εἰς τὰς τῶν σχημάτων ἀντιθέσεις προσθέτομεν τὴν ἀντίθεσιν τῶν χρωμάτων. Φροντίζομεν ὅμως, διὰ τὴν εὐχαρίστησιν τῶν ὀφθαλμῶν, νὰ θέτωμεν ὅσῳ τὸ δυνατόν παραλλήλως τὰ συμπληρωτικά χρώματα.

Τὸ σχῆμα τῆς ἀνθοδέσμης δὲν πρέπει νὰ ᾔη ἐντελῶς κανονικόν, ἀλλὰ πρέπει ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη νὰ ἔχῃ καλὰς ἀναλογίας. Τὰ ἄνθη δὲν πρέπει νὰ ᾔη σνεσφιγμένα τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καλύπτωσιν ἐντελῶς τὰ στελέχη καὶ τὰ φύλλα. "Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν θέσιν, ᾔη ἕκαστον ἄνθος ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἐν τῇ ἀνθοδέσμῃ ἢ συγγραφεὺς λέγει ὅτι τὸ σχῆμα αὐτοῦ δεικνύει ταύτην. Ἡ ἀνθοδέσμη πρέπει νὰ κατασκευάζεται ὡς οἰκοδομήμα, ὡς μέγαρον γοθικόν. Κάτω καὶ εἰς τὸ κέντρον τίθενται τὰ βαρύτερα ἄνθη· χρησιμεύουσι δὲ ὡς στερεὰ θεμέλια ἐπὶ τῶν ὁποίων τίθενται τὰ ἐλαφρότερα μέρη τοῦ οἰκοδομήματος. Τὰ σταχυοειδῆ ἄνθη καὶ τὰ ἐλαφρὰ ἀνθύλλα, ἅτινα τίθενται ὑπεράνω παριστῶσι τοὺς πυργίσκους καὶ τὰ κωδωνοστάσια. Ἐπιτυγχάνομεν τοιοῦτοτρόπως ἐντύπωσιν στερεότητος, ἥτις εὐχαριστεῖ τὴν θέαν. Ἐὰν θέλωμεν, δυνάμεθα νὰ θέσωμεν ἐλαφρὰ τινα ἄνθη κάτω μετὰ τῶν χονδρῶν ἀνθέων ὡς κόσμημα.

Ἀναλόγως τοῦ κομψοῦ ἢ βαρέος σχήματος τοῦ δοχείου, δι' ὃ εἶνε προωρισμένα τὰ ἄνθη, κατασκευάζομεν τὴν ἀνθοδέσμη ἐξ ἀνθέων ἐλαφρῶν ἢ μὴ.

Ὁ τελειότατος συνδυασμὸς τῶν χρωμάτων εἶνε, ὡς εἵπομεν, ὁ τῶν συμπληρωτικῶν χρωμάτων. Ἐν τούτοις, λέγει ἡ κυρία Λακοέν, ἐνίοτε, συμπληρωτικά τινα χρώματα σχηματίζουν λίαν ἀπότομον ἀντίθεσιν πρὸς περιορισμὸν αὐτῆς, καλὸν εἶνε νὰ μὴ μεταχειρίζωμεθα δύο χρωματισμοὺς τῆς αὐτῆς ἐντάσεως. Ἐὰν ἀντιταξώμεν τὸ πορτοκαλὶ εἰς τὸ κυανοῦν, εἶνε προτιμότερον νὰ θέσωμεν τὸ κυανοῦν ἀνοικτὸν πλησίον τοῦ ὑπομέλανος καὶ τὸ τεῖόχρουν πλησίον τοῦ βαθυκυανοῦ. Τὸ δυνατόν προκαλὶ εἶνε χρῶμα δυσμεταχειρίστον, ὡς τὸ ζωηρὸν ἐρυθρόν. Εἰς εὐμεγέθη κάπως ἀνθοδέσμη πρέπει νὰ θέτωμεν πολλὰς παραλλαγάς ἐκάστου χρώματος. Ἡ ζωηροτάτη ἀντίθεσις πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸ κέντρον καὶ νὰ συνοδεύηται ὑπὸ βαθμιαίων

χρωματισμῶν μετριάζόντων τὴν ἀποτομότητα αὐτῶν. Δὲν πρέπει νὰ θέτωμεν ἴσην ποσότητα ἐκ τῶν δύο ἀντιτιθεμένων χρωμάτων· τὸ ζωηρότερον χρῶμα πρέπει νὰ εὐρίσκηται ἐν μικροτέρᾳ ποσότητι. »

Δυνάμεθα νὰ κατασκευάσωμεν ἀνθοδέσμη ἐξ ἐνὸς μόνου χρώματος· τότε αἱ ἀντιθέσεις γίνονται ἐν τῇ διαφορᾷ τῆς ἐντάσεως τῶν παραλλαγῶν. Ἡ κυρία ἀντίθεσις πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ἀνθοδέσμης. Οἱ ἀνοικτοὶ χρωματισμοὶ συνοδεύονται ὑπὸ χρωματισμῶν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βαθέων, καθ' ὅσον πλησιάζομεν πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν χεῖλος τῆς ἀνθοδέσμης, αἱ δὲ βαθύχρσοι παραλλαγαὶ περικυκλοῦνται ὑπὸ χρωματισμῶν ἀνοικτοτέρων. Ἡ μονοτονία τῆς ἐξ ἐνὸς μόνου χρώματος καταρτιζομένης ἀνθοδέσμης ποικίλλεται ἐὰν εἰς τὴν κυρίαν ἀντίθεσιν τὴν κατέχουσιν τὸ κέντρον προστεθῶσι διάφοροι ἄλλαι ἀντιθέσεις ὀλιγώτερον ζωηραὶ, διεσπαρμέναι εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῆς ἀνθοδέσμης.

Πλησίον τῆς ἐξ ἐνὸς χρώματος ἀνθοδέσμης τίθεται ἡ ἀνθοδέσμη ἢ συγχειμένη ἐκ διαφόρων χρωμάτων, μετὰ τῶν ὁποίων ὅμως ἡ μετάθεσις νὰ μὴ ᾔη ἀπότομος. Τοιαῦτα εἶνε τὰ χρώματα τὰ μεταβαίνοντα ἐκ τοῦ κιτρίνου εἰς τὸ ἐρυθρόν. Διὰ τῆς ἀντιθέσεως τῶν χρωμάτων τούτων δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν λαμπρότατα ἀποτελέσματα.

Αἱ ἐξ ὅλων τῶν χρωμάτων συγχειμέναι ἀνθοδέσμαι δύνανται μὲν νὰ εἶνε ὠραιόταται, ἀλλ' ἡ κατασκευὴ αὐτῶν εἶνε δύσκολος. Χρώματά τινα δὲν δύνανται νὰ συνενωθῶσιν ἀνευ ἀποτομότητος καὶ χρειάζονται μετὰ τῶν αὐτῶν μεταβάσεις ἀπαιτούσαι χωρὸν τινα καὶ ἀναγκάζουσαι τὰς τοιαύτας ἀνθοδέσμας νὰ λαμβάνωσι μεγίστας διαστάσεις. Διὰ νὰ μὴ δυσχερῶσιν τὴν θέαν τὰ χρώματα ταῦτα, δεόν νὰ τίθενται μετὰ τῶν ὅλων αἱ πρὸς μεταβάσιν ἀπαιτούμεναι παραλλαγαί, ἢ εἰς μόνον χρωματισμὸς χρησιμεύων ὡς συμπληρωτικὸς τοῦ ὅλου τῶν δύο τούτων χρωμάτων. Παραδείγματος χάριν, διὰ νὰ συναρμώσωμεν ὁμοῦ τὸ ὑποκύανον ἰόχρουν μετὰ τοῦ ἰοχρόου ἐρυθροῦ, ἅτινα ἐνούμενα θὰ ἐσχημάτιζον ἀνοικτὸν ἰόχρουν, ἀνάγκη νὰ τὰ χωρίσωμεν διὰ κιτρίνης παραλλαγῆς, ἥτις εἶνε τὸ συμπληρωτικὸν χρῶμα τοῦ ἰοχρόου.

Ἐν ἀνθοδέσμῃ ἐκ πάντων τῶν χρωμάτων αἱ ἀνοικτότεραι παραλλαγαὶ πρέπει νὰ κατέχῃ τὸ κέντρον· κάτωθεν, οἱ βαθεῖς χρωματισμοὶ πρέπει νὰ σχηματίζωσιν ἰσχυροτάτην ἀντίθεσιν, ἐνῷ ἄνωθεν ἀπλοῦνται αἱ μεσαῖαι παραλλαγαί.

Ἐν τῷ κέντρῳ θέτομεν τὰς πώδεις παιονίας, ὧν τὸ χρῶμα εἶνε ὠχρὸν τριανταφυλλί, καὶ ἄλλας, ὧν τὸ χρῶμα εἶνε τριανταφυλλί μὲ κέντρον θεῖόχρουν, ἔπειτα ρόδα τεῖόχροα διαφόρων παραλλαγῶν. Πρὸς ἀντίθεσιν τῶν ἀνοικτῶν τούτων

χρωματισμῶν θέτομεν κάτωθεν, ὀλίγον πρὸς τὰ δεξιὰ, παιονίας ἐρυθράς, ἔπειτα ῥόδα πυρόχροα (grenat) ἢ γαρύφαλλα τοῦ αὐτοῦ χρώματος, τοῦ ἐρυθροῦ εὐρισκόμενου κάτωθεν τοῦ ῥοδίνου καὶ τοῦ πυροχρόου ἀνταποκρινομένου εἰς τοὺς χρωματισμοὺς τοῦ τείου καὶ τοῦ θείου. Ὑπεράνω τῶν τειοχρόων ῥόδων, θέτομεν ἀκουίλε-γίας (Aguilegia) καὶ δακτυλίτιδας (Digitalis), αἵτινες θὰ διακρίνονται ἀπὸ τῶν δελφινίων διαφόρων βαθμῶν κυανοῦ καὶ ἰοχρόου, τῶν σχηματιζόντων τὴν κορυφὴν τῆς ἀνθοδέσμης. Αἱ ἀνοικτότεραι παραλλαγαὶ τούτων εὐρίσκονται ἐμπρός, ὀπίσθεν δὲ τῶν βλατειῶν κυανῶν δυνάμεθα νὰ θέσωμεν ἄνθη τινὰ βαθέως ἐρυθρά. Κατόπιν τῶν δελφινίων θέτομεν ἄλλα ἄνθη χρώματος ῥοδινότερου λιλα, οἷον κωδωνία (Campanula), πενταστήμονας (Pentstemon), δακτυλίτιδας ἢ ἄλλα, πλησιάζοντα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πρὸς τὸ ῥοδίνον κατὰ τὴν χροιάν, ἅτινα θὰ συμπληρώσι τὸ μεταξὺ τοῦ ὕψους τῆς ἀνθοδέσμης πρὸς τὰ ἀριστερά. Τοιοῦτοτρόπως θὰ ἔχωμεν εἰς μὲν τὸ κέντρον λίαν καταφανῆ ἀντίθεσιν ἐν τῇ διαφορᾷ τῆς ἐντάσεως τῶν χρωματισμῶν, εἰς δὲ τὰ δεξιὰ ἀντίθεσιν συμπληρωτικῶν χρωμάτων μεταξὺ τῶν παραλλαγῶν τοῦ τειοχρόου κιτρίνου καὶ τῶν κυανῶν καὶ ἰοχρόου, εἰς δὲ τὰ ἀριστερά βαθμικαὶν κλίμακα χρωματισμῶν συνδεόντων τὸ ῥοδίνον μετὰ τοῦ κυανοῦ διὰ τῆς παρενθέσεως τοῦ ἰοχρόου.

Τὸ χρῶμα καὶ σχῆμα τοῦ δοχείου δὲν εἶνε ἀδιάφορα. Κατὰ προτίμησιν πρέπει νὰ ἐκλέγωνται δοχεῖα ἡδέως χρώματος, ὀλίγον ἐσβεσμένοι.

Διεξήλθομεν τὸ σύνολον τῶν κανόνων, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ἀκολουθῶμεν κατὰ τὴν σύνθεσιν τῆς ἀνθοδέσμης. Ἀλλ' ἀρὰ γε διὰ τῶν κανόνων τούτων δύνανται πάντες νὰ κατασκευάζωσιν ἀνεπίληπτον ἀνθοδέσμη; Ἀμφιβάλλομεν. Ἡ ἀνάγκη τῆς Ποιητικῆς Τέχνης τοῦ Βοαλῶ ἡδυνήθη μὲν νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ λάθης συνθέσεως, ἀλλ' οὐδέποτε κατώρθωσε νὰ διαμορφώσῃ ποιητάς. Οὕτω καὶ ἐν τῇ δυσχερεῖ τέχνῃ τῆς τακτοποιήσεως τῶν ἀνθῶν. Ἡ μικρὰ ὀλιγοσέλιδος πραγματεία τῆς κυρίας Λακσὲν ἔσται ὁδηγὸς τῶν μὴ πεπειραμένων καὶ θὰ βοηθήσῃ αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ ἐπινοῶσι συνδυασμοὺς ἂν ὄχι σοφοὺς, τοὐλάχιστον ὅμως πάντοτε ἁρμονικούς. (Ἑλληνικὴ Γεωργία).

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὑπάρχουσι μιστὰ πρότεράματα καὶ ἀρετὰ ἐλαττώματα.

*

Ἡ κολακεία εἶνε κίβδηλον νόμισμα τοῦ ὁποίου τὴν κυκλοφορίαν ἐπιτρέπει ἡ ματαιότης.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

TO NEON EPON TOY ZOΛA

Ἦρξατο δημοσιονόμενον ἐν ἐπιφυλλίδι τῆς *Vie Populaire* νέον ἔργον τοῦ Ζολᾶ, συνέχεια τῆς σειρᾶς τῶν Ρουγκὼν-Μακάρ. Τὸ νέον τοῦτο ἔργον φέρει τίτλον: *Τὸ ἀνθρώπινον κτῆνος*. Ἡ ὑπόθεσις αὐτοῦ κατ' ἐξοχὴν ἀγρία καὶ αἱματηρά, ἐκτυλίσσεται ἐν σιδηροδρόμῳ, διότι τὸ κύριον πρόσωπον τοῦ μυθιστορήματος εἶνε μηχανικὸς σιδηροδρόμου. Ἐκ τούτου λαμβάνων ἀφορμὴν ὁ συγγραφεὺς περιγράφει μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ δυνάμεως πᾶν τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν σιδηροδρόμων καὶ εἰς τὸν βίον τῶν σιδηροδρομικῶν ὑπαλλήλων. Ἀλλ' ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ ἔργου δὲν εἶνε ἡ περιγραφὴ αὐτῇ, ἡ περιγραφὴ εἶνε μόνον τὸ περικαλλῆς πλαίσιον στυγνῆς εἰκόνας, τῆς μορφῆς τοῦ Ἰακώβου Λαντιέρ τοῦ μηχανικοῦ. Ὁ Ζολᾶ διαμορφῶν τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ ἠθέλησε ν' ἀποδείξῃ διὰ τῆς πράξεως ὅτι ἄλλοι φυσιολόγοι διὰ τῆς θεωρίας ὑπεστήριξαν, ὅτι εἰς τὸ βάθος παντὸς ἀνθρώπου ὑπάρχει κεκρυμμένον ἕτερον ὄν, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς πολιτισμὸς δύναται νὰ ἐξαφανίσῃ. Τὸ ὄν αὐτὸ εἶνε τὸ ἀνθρώπινον κτῆνος, εἶνε ὁ ἄνθρωπος τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς, ὁ ἄνθρωπος ὁ φωλεεύων εἰς σπήλαια καὶ εἰς κορμούς δένδρων, ὁ βάρβαρος, ὁ θηριώδης ἄνθρωπος. Τὸ ὄν αὐτὸ περισταλὲν, σμικρυνθὲν διὰ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν αἰώνων, δὲν ἐξέλιπε· μένει συνεχειρωμένον ἐν τῷ βλαστῇ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἔτοιμον ν' ἀναπηδήσῃ εἰς πρώτην ἀφορμὴν.

ΑΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΤΗΣ ΠΑΡΙΣΙΝΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ

Κατὰ τὰς σημειώσεις τῆς παρισινῆς ἀστυνομίας, προσήλθον ἐκ τῶν γαλλικῶν ἐπαρχιῶν 5,000,000 πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Ἐκθέσεως. Ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς οὗτος ὑπολείπεται κατὰ τι τοῦ ἀληθοῦς, διότι εἰς τὰς σημειώσεις τῆς ἀστυνομίας περιλαμβάνονται μόνον ὅσοι κατέλυσαν εἰς ξενοδοχεῖα καὶ εἰκοτροφεῖα, οὐχὶ δὲ οἱ ὑπὸ φιλικῶν οἰκογενειῶν ξενισθέντες. Ἐν τούτοις, λαμβανομένου τοῦ στρογγύλου τούτου ἀριθμοῦ ὑπ' ὄψει, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἕκαστος ἐπαρχιώτης ἐδαπάνησεν 100 φράγκα κατὰ τὴν ἐν Παρίσις διατριβὴν του προκύπτει ὅτι 500 ἑκατομμύρια φράγκων ἀφῆλκαν οἱ ἐπαρχιωταὶ γάλλοι εἰς τοὺς παρισίους.

Οἱ ξένοι ἐπισκέπται ἀνῆλθον εἰς 1,500,000. Ἀν ὑπολογισθῇ κατὰ μέσον ὅρον εἰς 500 φράγκα ἡ κατ' ἄτομον δαπάνη τῆς ἐν Παρίσις διατριβῆς, ἐξάγεται ὅτι 750 ἑκατομμύρια φράγκων κατ' ἐλάχιστον ἀφῆλκαν οἱ ξένοι εἰς τοὺς παρισίους.

Οἱ ἐπισκέπται οὗτοι διατρίβονται κατ' ἐθνικότητας ὡς ἑξῆς:

Βέλγοι	225,400
Ἀγγλοὶ	380,000
Γερμανοὶ	160,000